கப்டன் பாஸ்கரன்

பாஸ்கரன், நானாட்டானில் உள்ள கள்ளிக்கோட்டை என்னும் கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவன். அந்தக் கிராமத்திலும் அதைச் சுற்றியிருந்த வயல் வெளிகளிலும் தான் பாஸ்கரனின் வாழ்வுக்காலம் கழிந்தது. தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் முனைப்புப் பெற்ற காலத்தில் இவன் விடுதலைப் புலிகளுடன் இணைந்துகொண்டான். புலிகளின் பத்தாவது பயிற்சி முகாமில் — பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டு 1986 இன் நடுப்பகுதியில் ஒரு போராளியாக மன்னார் மண்ணில் நின்றான்.

பாஸ்கரன் அமைதியான சுபாவமுடையவன். ஒரு வித்தியாசமான போராளி. சக போராளிகளின் மனவுணர்வுகளை விளங்கிக்கொண்டு அவர்களின் நலனுக்காக எதையுமே செய்யக் கூடியவன். அதனால் தான் இவனில் எல்லாப் போராளிகளும் அளவிடமுடியாத அன்பை வைத்திருந்தார்கள்.

போர்முனைகளில் பாஸ்கரன் தன் திறமையைப் பலமுறை வெளிப்படுத்தினான். ஆபத்துக்களும் இவனைத்தேடி அடிக்கடி வந்தன. இந்தியப்படை இம் மண்ணை அக்கிரமித்திருந்த நேரம், வவுனியா மாவட்டக் கிராமமொன்றினூடாக உழவுயந்திரத்தில் சென்றுகொண்டிருந்த புலிகளின் அணியொன்றின் மீது இந்தியப்படையினர் ஓர் தாக்குதலை மேற்கொண்டனர். மேஜர் தாடிபாலா - கப்டன் சைமன் உட்பட 12 போராளிகளை நாம் இழந்தோம்.

அச் சந்தர்ப்பத்தில் இரு போராளிகள் தப்பினர். அதில் பாஸ்கரனும் ஒருவன். அன்று இவனது துப்பாக்கி ஒரு சில ரவைகளுடன இயங்காமல இறுகி நின்றுவிட்டது. அச் சம்பவத்தை அதன பின்பு அவன் பலமுறை வேதனையுடன் நினைவு கூர்வான். அதற்காகவே இந்திய ஆக்கிரமிப்புப் படையினரையும் தேச விரோதிகளையும் பலமுறை போர்க்களங்களில் சந்தித்தான்.

அந் நிலையில் தான் முள்ளிக்குளத்தில் தேச விரோத சக்திகளான ''புளொட்' குழுவினர் மீது ஒரு தாக்குதல் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதில் வியப்பு என்னவென்றால் - இவனது ஒரே ஒரு தம்பியும் அன்று புளொட் கும்பலுடன் நின்றான். ஆனால் பாஸ்கரன் அத் தாக்குதல் நடவடிக்கையில் முன்னின்றான். தன் தம்பி அங்கு நிற்பது அவனிற்குத்தெரியும். ஆனாலும் விடுதலைப் போராட்டத்தின் வெற்றிக்குத் தடையாக இருக்கும் எவரையும் மன்னிக்க அவன் தயாராக இல்லை. அத்தாக்குதலின் வெற்றிக்குப் பாஸ்கரனின் பங்களிப்பும் முக்கியமானது.

காலப்போக்கில், பாஸ்கரனின் தம்பி புலிகளிடம் சரணடைந்து - திருந்தி நல்ல மனிதனாக மாறிவிட்டான்.

1990 ஆனி மாதம் இலங்கை அரசுடனான யுத்தம் தொடங்கிய பின் தள்ளாடி இராணுவ முகாமின் ஒரு பகுதிக் காவலரணுக்குப் பொறுப்பாக பாஸ்கரன் நியமிக்கப்பட்டான். அவனிற்கு அருகில் ராஜாராமும் பஸ்ரியும் இருந்தார்கள். இவர்கள் மூவருக்குள்ளும் பிரிக்க முடியாத உறவொன்று கலந்திருந்தது.

எத்தனையோ இரவுகளில்,

காவலரண் மண் மூடைகளில் எதிரியின் வலயத்திற்குள் கண்களை வீசியபடியே இருக்கும் இவர்கள், தம் மனத்தின் உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். சிந்தனையைத் தூண்டும் அந்த இரவு நேரங்கள் தான் அவர்களை மக்களை நேசிக்கும் உயர்ந்த மனிதர்களாக மாற்றியது. அவர்களிற்குள் மிக நெருக்கமானதொரு உறவு நிலையை ஏற்படுத்தியது.

சிலாவத்துறை இராணுவ முகாம் தாக்குதலின் பொழுது பாஸ்கரனும், ராஜாராமும், பஸ்ரியும் கடற்கரைப் பக்கமாக நின்றார்கள். கடலுதவியையும், கொண்டைச்சிப்பக்கமிருந்து வரும இராணுவ உதவியையும் தடை செய்வது இவர்கள் சார்ந்த அணியின் பொறுப்பாக இருந்தது.

யுத்தம் தொடங்கியது - நான்கு நாட்களாகத்தொடர்ந்து நடந்தது. கடற்படைப்படகுகள் பலமுறை கரையை எட்டத் துடித்தன. புலிகள் அடித்துத் துரத்தினர். மன்னார்ப் போராளிகளிற்கே உரித்தான கலகலப்பும் - மகிழ்ச்சியும் அந்தப் போர்முனைப் பகுதியை நிறைத்திருந்தது.

இறுதி நாள்,

நாம் பின் வாங்க முடிவெடுத்தோம்

கடற்கரைப்பகுதியில் நின்ற போராளிகள் பரந்த வெளியொன்றைத் தாண்டி வரவேண்டி இருந்தது. அண்ணளவாக ஒரு மைல் தூரமிருக்கும்.

வானத்தில் உலங்கு வானூர்திகளும் - யுத்த விமானங்களும் வட்டமிட்டன. கொண்டைச்சிப் பக்கமிருந்து இராணுவத்தினர் முன்னேறி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வெட்டை வெளியில் வானத்திற்கும், தரைக்கும் ரவைகளைச் சிந்தியபடியே எம்மவர்கள் பின்வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந் நேரம் தான்

ராஜாராம் காயமடைந்தான்.

ராஜாராமின் பலவீனமான குரலை ''வாக்கிடோக்கியில்'' கேட்ட பஸ்ரி தன் நண்பனை நோக்கி வேகமாகச் செல்லத்தொடங்கினான். ஆனால் ''அவ்ரோ'' விமானம் போட்ட குண்டொன்று அவனை நோக்கி வந்தது. அக் குண்டின் வெடியோசையின் பின்பு பஸ்ரியை எவரும் காணவேயில்லை.

விமானங்கள் இராட்சதர்கள் போல் வானத்தில் நின்றன. ராஜாராமின் குரல் உதவியைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. தனது வாக்கிடோக்கியில் ராஜாராமிற்கு உறுதியைக் கொடுத்துக் கொண்டே பாஸ்கரன் அவனை நோக்கி விரைந்தான்.

'' கவலைப்படாதை - இப்ப வாறன், உன்னைச் சுட்டவனையும் இல்லாமலாக்கிறன் '' பாஸ்கரனின் குரல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அதே நேரம் எதிரிகளின் துப்பாக்கி ரவைகள் பாஸ்கரனின் உடலில் விழுந்து கொண்டிருந்தன.

சிறிது நேரத்தில், அந்த வெளியைப்புலிகள் கடந்திருந்தனர். அதற்குள் கப்டன் பாஸ்கரன், 2வது லெப் பஸ்ரி உட்பட எட்டுப் போராளிகள் வீரமரணத்தைச் சந்தித்திருந்தனர்.

ராஜாராம் மருத்துவமனைக் கட்டிலில், பாஸ்கரனைப் பற்றியும், பஸ்ரியைப் பற்றியும், அவர்களின் இலட்சியத்தைப் பற்றியும் வார்த்தைகளைப் பற்றியும் நினைத்த படியே.........

சிலாவத்துறை...

(10 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தொடுக்க முத்தாய்ப்புக்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன,

தள்ளாடி இராணுவ முகாமிலிருந்து இரண்டு உலங்கு வானூர்திகள்மூலம் சுமார் 20 தடவைகளுக்கும் மேல் கொண்டைச்சி முகாமுக்குள் கொண்டுவந்து இராணுவத்தைக் குவித்தது.

கடலிலும் மேலதிகமாகப் பாரிய கப்பலொன்று வந்து சேர்ந்தது. இப்போது கடலில் மொத்தம் மூன்று பாரிய கப்பல்களும் சுமார் 10 பீரங்கிப் படகுகளும் பல விசைப் படகுகளும் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றிலிருந்து தரையைநோக்கிக் குண்டுகள் பொழியப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தன.

இது இவ்வாறிருக்க கொண்டைச்சியிலிருந்து இராணுவத்தினர் காடுகளுக்கூடாக சிலாவத்துறையை நோக்கி வரத் தொடங்கினர் இவ்விதமான தொரு நகர்வை எதிர்பார்த்தபடி நின்ற எமது படையணி உடனடியாகவே வழி மறித்துச் சண்டையைத் தொடங்கியது.

தன்னை நன்றாகத் தயாரித்து விட்டே வான்படைகளின் பலத்த உதவியுடன் கொண்டைச்சி கொக்குப் படையான் போர் முனையை எதிரி திறந்தான். இந்தப் போர்முனை நீண்ட எல்லையைக் கொண்டதொன்றாகும். இராணுவத்தினர் வர முயன்றனர். விமானப்படையின் பக்க பலம் போதியளவு இவர்களுக்குக் கிடைக்காததினால் அந்தந்த இடங்களில் வைத்து மடக்கித் திருப்பி அனுப்பப் பட்டனர்.

இரவு நெருங்கியது மீண்டும் சிலாவத்துறை பிரதான முகாம் மீதான தாக்குதலை தீவிரப்படுத்தினோம். விமானங்களும் கடற்படைக் கப்பல்களும் எமது முயற்சிக்கு குறுக்கே நின்று பெரும் சவாலாக அமைந்தபடியிருந்தன. தங்களது குண்டுச் சிறகை விரித்து சிலாவத்துறை இராணுவ முகாம் குஞ்சைப் பாதுகாப்பதற்கு பிரயத்தனப்பட்டன,

பீப்பாய்க் குண்டுகள் எரிகுண்டுகள் தாராளமாக வீசப்பட்டன, முகாமை முற்றுகைக்குள் வைத்திருந்த போராளிகளும் கடற்கரைக்களிலும் கொண்டைச்சி முகாமை நோக்கி காடுகளிற்குள் நின்ற போராளிகளும் திரத்துடன் நித்திரையின்றிப் போராடினார்கள் மூன்றாம் நாள் சண்டையில் 17 போராளிகள் வீரமரணம் அடைந்தனர். மூன்றாவது இரவும் விடிகின்றது.

நான்காம் நாள் போர்

மூன்றாம் நாள் போரின் போது கொண்டைச்சி முகாமிலிருந்து புறப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான இராணுவத்

''மாங்குளமும் கொக்காவிலும் மகளிர் படையணிக்கு தரைச் சண்டை அநுபவத்தைத் தந்தன. ஆனால், சிலாவத்துறை எமக்கு முப்படையுடனும் போரிடும் ஆற்றலை வழங்கியது''

மகளிர் படைத்
துணைத் தளபதி
ராதா

தினரை எதிர்த்து இன்றும் சண்டை நடந்துகொண்டிருக்கிறது. சிலாவத்துறை இராணுவ முகாம் பகுதியையும் கொண்டைச்சி இராணுவ முகாம் பகுதியையும் பிரித்தபடி வேலிபோல நின்ற எமது போராளிகள் கடுமையான சண்டையைச் சந்தித்தார்கள் அந்த வேலியை உடைப்பதற்கு விமானங்களும் பீரங்கிகளும் பிரயத்தனம் செய்தன.

கொண்டைச்சிப் பகுதியில் சண்டை கடுமையடைந்தது. அங்கிருந்து முன்னேறிய இராணுவ அணிகள் கடுமையான தாக்குதலைச் சந்தித்த நிலையில் திசை திருப்பி கடற்கரையை நோக்கி நகர்ந்து அங்கிருந்து சிலாவத்துறை முகாமைச்சென்றடைய முயன்றன.

இந்த நிலையில், கடலிலிருந்து துருப்புக்களை இறங்கவிடாது போரிட்டுக்கொண்டிருந்த எமது அணி உடனடியாகத்தனது போர்வியூகத்தை மாற்றியமைத்தது.

ஏற்கனவே கொண்டைச்சியிலிருந்து வந்த இராணுவத்துடன் போரிட்டுக்கொண்டிருந்த எமது அணியுடன் கைகோர்த்தபடி தரைச்சண்டையைத் தொடங்கியது.

சண்டை மேலும் மும்முரம் அடைந்தது. விமானங்கள் தர்க்கனம் புரிந்துகொண்டிருந்தன.

வானில் இருந்து விழும் குண்டுகளைப்பார்த்து அதற்கேற்றபடி நிலையெடுக்கும்

நாம் அமைத்த தடுப்பு வேலியை உடைத்துக்கொண்டு எந்தப்பக்கத்தாலும் எதிரி சிலாவத்துறை முகாமுக்குள் போகலாம். எனவே கடல், தரை, விமானப்பலத்தை எதிரி முழுமையாகவே பயன்படுத்தினான். இந்தச் சண்டைக்குள் நின்று காயமடைந்த போராளி ஒருவன் இப்படி அதை ஞாபகம் கொள்கின்றான்.

'' மழை பெய்யும்போது சோவெனக் கேட்கும் சத்தம் மழை முடியும்வரை இடைவிடாது கேட்டுக்கொண்டிருப்பதைப்போல டம், டும் என்ற சத்தம் இடைவிடாது தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. சிலாவத்துறைப் பகுதி முழுவதுமே புகை மண்டலமாகவே காட்சியளித்தது. மிக அருகில் நின்ற எமது தோழர்களைத் தவிர மற்ற எதையுமே காண முடியவில்லை. மழைக் காலங்களில் வானில் விமானத்தை முகில் மறைப்பதைப்போல தரையிலிருந்து கிளம்பிய புகை மண்டலம் விமானங்களை மறைத்தது. அதற்கு மத்தியிலும் காயமடைந்தவர்களை மருத்துவப் பிரிவுத் தோழர்கள் துணிச்சலுடனும் தோழமையுணர்வுடனும் மீட்டபடியிருந்தனர்''.

கொண்டைச்சி, கொக்குப் படையான்முனையில் சண்டை மூர்க்கம் பெற்ற அதே சமயம் வங்காலை தள்ளாடி போர் முனையும் திறக்கப்பட்டது. இங்கிருந்து சிலாவத்துறைக்கு

(13 ஆம் பக்கம் பார்க்க)